

HUISLITURGIE 21/6/2020

OPENINGSLIED

Al had niemand mij ooit gezien
en betekende ik in niemands ogen iets
al was ik nog nooit begrepen
en bleef mijn hart gesloten
al was ik nooit ik,
ontheemde, vreemde voor mezelf,
was er niemand die me liefhad...
maar ik was kostbaar in de ogen
van één die hoort en ziet...

Dan is dit de plaats
de plaats van het zien
dit de tijd
de tijd om te zijn
dit de bron
de bron van de levende
die mij ziet.

Muzikale ondersteuning 'Dit is de plaats'

DREMPELGEBED – Psalm 76

Ik zocht een andere weg.
Ik daalde af in woestijn
werd een stem uit het vuur:
"Leer elkaar te bevrijden"
Ik schiep een weg van woorden
die te verstaan en te doen zijn:
brood en recht voor de armen
voor de dorstenden water.

HUISLITURGIE 21/6/2020

Ik sprak ze in alle talen,
ze staan aan de hemel geschreven:
vriendschap ontferming en trouw.
Ik denk dat ze kunnen. Ik wacht.
Ik ben gaan wonen bij mensen
in schemerlicht en verwarring.
Ik wou een kleine-mensen-God zijn.
Liefde sterk als de dood....

OVERWEGING – Annemie Declercq

Dag zomer van het jaar 2020!

Welkom op de laatste zondag van de huisliturgie....of laat ons tenminste hopen dat dit voorlopig toch de laatste is. En toch... had die huisliturgie iets speciaals, iets onvoorspelbaars, iets wat ook de huidige coronacrisis typeert.

M'n gedachten dwaalden af naar Patrick Perquy en ik vroeg me of hoe hij zou reageren in dergelijke situaties wat onze gemeenschap betreft. Ik ben dan in het archief gaan snuisteren in de toespraken van Patrick. En ja hoor: op 22 juni 2014 had hij het over "*gemeenschapsopbouw in speciale tijden*".

In zijn toespraak stelde hij daarin de vraag "of een gemeenschap een samenkomst is van mensen die niet gesplitst kan worden". Maar ook: "*of wij de vormen van troep, massa, bendedrag kunnen onderscheiden van de betekenis die gemeenschap krijgt in de bijbel*".

Een volgende treffende passage in zijn toespraak was "*dat iedere mens in zijn eigenheid met zijn oneindig verlangen alleen in relatie kan zijn met een gemeenschap in zijn kwetsbaarheid, zijn onvolkomenheid, zijn verwerking van zijn trauma's*".

HUISLITURGIE 21/6/2020

Hij duidde daarin dat *“in de gemeenschap de rouwverwerking verder kan gezet worden over drie ervaringen: de dood van de ander, de scheur van onze geboorte en het vooruitzicht van onze eigen dood.”* In één woord omschrijft hij dit als: *“Onze eindigheid onder ogen zien, maar samen. Ze deelden alles gemeenschappelijk....”*

Toen ik dit las, stond ik verbijsterd. Zou Patrick dan inderdaad een profeet geweest zijn? Kon hij al in 2014 voorspellen wat er ons nog te wachten stond als gemeenschap? Hij vermeldde in die toespraak ook nog *“dat er in de Lier bepaalde rituelen zijn zoals aansteken van kaarsje, de paaskaars, het breken van het brood en het schenken van de wijn”*. En hij stelde toen de vraag: *“waarom niet zoeken naar symbolen die eigentijdser zijn en minder aan het woord gebonden...”*.

En dan heb je ook nog de zingende Patrick. Zingen verbindt of zoals hij zei: *“zingen is een beetje bloot worden voor elkaar”*, waarbij hij naar Oosterhuis verwijst:

*“Kome wat komt....maar laat het om jou zijn.
Dat we het uithouden en niet om niemand.
Dat wij de beker drinken tot de bodem.
Dat wij dit leven leven tot de dood.”*

Soms heb je niet meer nodig dan dit gebed... dit zegt en verklaart alles.

Ik citeer hierbij ook nog het volgende uit zijn toespraak:

“Want gemeenschap is gave, overgave, niet een prestatie, een handeling. Je kunt er een taak, een opdracht voor opnemen, maar niet als je zelf de gemeenschap als GAVE niet ervaart. De gemeenschap is niet een toestand, maar een ge-given, een gebeurtenis. In de zin van de Bijbelse gewoonte om een verhaal te beginnen met:

“en het geschiedde, het gebeurde”. Van tijd tot tijd maak je het mee: het echte gemeenschapsgevoel. In één woord een gemeenschap is een plaats waar VRIJMOEDIG gesproken kan worden. Dit woord vrijmoedig komt in de Handelingen veelvuldig voor. Waar kan je vrijmoedig spreken, in welke gezelschappen?

HUISLITURGIE 21/6/2020

Gemeenschap om een sociale actie te beginnen, gedragen door de groep. Het is een dynamisch gebeuren dat nooit verworven is, altijd bedreigd wordt. Daarom is een regelmatige deelname een voorwaarde om tot die gemeenschap te behoren”.

Toen begin maart alle woon-zorgcentra inclusief ‘onze Minnewaterkapel’ de deuren sloten voor bezoek was m’n eerste reactie: wat betekent dit voor onze gemeenschap? Dat kan toch niet, niet meer samenkomen, niet meer zingen, niet meer samen bidden, niet meer samen brood breken en wijn schenken. Het onwezenlijke gebeurde. En toch... met de lente werd een nieuw kind geboren in de Lier: de huisliturgie. Iets onwezenlijks maar achteraf met alle kenmerken die Patrick reeds citeerde.

Met de stuurgroep hebben we ons ook vragen gesteld: hoe vullen we dit nu in? Hoe kunnen we een meerwaarde zijn? Hoe kunnen we in deze tijden nog iets betekenen voor elkaar. En het groeide dank zij de voortrekkers van de nieuwsbrief die er voor zorgden dat er elke week opnieuw iets kon aangeboden worden. Er was ook een oproep in de nieuwsbrief waarbij iedereen zijn eigen steentje kon bijdragen. Er was actie en reactie. Dikke merci hiervoor. Voor mij was het vooral belangrijk dat er ‘iets’ was, dat die structuur bestond waar je je kon aan vastklampen ook al was je er op dit moment nog niet klaar voor. Maar toch wist je dat je je onbewust kon vastklampen aan die gemeenschap omdat ze er wél is en was.

En het werd aanvaard dat je opnieuw zoekend werd. De impact van het filmpje van Pasen heeft me wakker geschud. Die symboliek was voor mij voldoende. Daarna ontdekte ik de legpuzzel (het filmpje op de Facebook-pagina van Yot) waarbij iemand van alles wil typen naar God, maar de juiste woorden niet vindt en alles telkens weer wegveegt en telkens opnieuw begint... totdat hij een antwoord krijgt: “Dear Child, I know, I love you. God”. Dan weet je dat het ok is, dan weet je inderdaad dat je er niet alleen voor staat, dan weet je dat je verder kan en mag en dan voel je je begrepen en geborgen.

Geleidelijk aan kreeg ‘gemeenschap vormen’ in deze moeilijke tijden een andere betekenis.

HUISLITURGIE 21/6/2020

Op 15 mei zagen we voor de eerste keer Levy terug in Loker sinds 18 maart. We hadden recht op 2 u bezoektijd in de buitenlucht.

Wat doe je als het een frisse koude morgen is en er om 9u 's ochtends niets open is en je met mondklappers aan het vertrouwen van een kindje weer wil winnen? Was er dan geen enkele plek waar we naar binnen konden gaan? De parochiekerk van Loker was open. We zijn daar naar binnen gegaan en het was daar warm.

Febe merkte op dat dit kerkgebouw nu het symbool was van ontmoeting en verbondenheid zoals het eigenlijk altijd zou moeten zijn. Voor mij was het eveneens de eerste keer dat ik een kerkgebouw kon betreden sinds de lockdown. Het gaf ons nu zeker het gevoel van troost. Voor Levy was dit ook een herkenbare en veilige plaats dankzij de lier. Daar werden de eerste knuffels gegeven. De eerste stapjes werden gezet. Na een half uurtje scheen de zon al wat feller en waagden we ons aan een wandelingetje.

Pinksteren en de Magdalenakerk: tijd om de vensters open te zetten en naar buiten te gaan. Het heeft me geraakt. Ja, elk op ons eigen tempo. Het mag, het kon. De huisliturgie blijft me sindsdien intussen wel actief inspireren . Het was ook veilig. Je hoefde niet om zondagochtend om 10u30 klaar te staan. Het kon, het mocht. Vond je het nog niet veilig voor jezelf, dan kon het ook op een ander moment. Had je er geen zin in, eveneens ok. Telkens werd het ook een andere insteek door allemaal verschillende mensen. Prachtig toch. Drempels werden verlaagd. Iedereen kon meedoen, elk op z'n eigen manier, elk op z'n eigen aanvoelen, iedereen kon reageren hoe hij deze periode beleefd had of heeft. Of m.a.w. de periode dat we in ons kot moesten blijven, konden we uit ons kot komen. Zelfs Helena werkte hier graag aan mee.

En ja, Patrick, Ik denk dat je inderdaad een paar keer luidkeels meegezongen zou hebben maar ook dat je blijvend versted zou staan hoe iedereen bleef reageren. Of wist je dit al toen je afsloot in jouw toespraak dat het geven van verantwoordelijkheid, die ervaring van gemeenschap voor jou beslissend zal zijn. Namelijk de voorwaarden scheppen en onderhouden van de nodige veiligheid om die drievoudige rouwverwerking en vreugde mogelijk te maken.

HUISLITURGIE 21/6/2020

En nu?

Nu kijken we reikhalzend uit naar de volgende bijeenkomst in real life a.s. zondag met uiteraard het blijvend respecteren van alle veiligheidsmaatregelen want de lockdown was (bijna) onmenselijk:

voor al het verplegend en verzorgend personeel,

voor onze dierbare bejaarden in de wzc's,

voor de mensen uit de voorzieningen voor mensen met een handicap,

voor de kinderen en de jongeren in de voorzieningen van de bijzondere jeugdzorg,

voor de kinderen/jongeren/mensen die in de psychiatrie verblijven

voor de mensen die in de gevangenis verblijven,

voor de mensen in armoede,

voor de daklozen,

voor de vluchtelingen in en buiten de asielcentra,

voor de vele eenzame mensen,

voor de chronisch zieken,

voor de alleenstaande mama's en papa's

voor de nu al 10% van de kinderen die niet meer terugkomen naar school...

Laat het nu echt over al die mensen/kinderen en jongeren zijn waar gans het visioen over gaat.

En om met Patricks woorden af te sluiten.

“Wanneer we het op onze eigen levensweg niet meer weten dan zal altijd één woord omklinken: “je kunt het als je maar durft “.

LIED

Aarde. Deze.

Enig denkbare.

Rond en blauw in de ruimte.

Met zon, maan en sterren,

seizoenen, rivieren,

rivieren die stromen naar zee.

HUISLITURGIE 21/6/2020

En niets valt omhoog
en alles omlaag.
En niets is nog af
en alles nog nergens.
En overal mensen
die weten van niets
en maken van alles -
en alles bederven,
seizoenen rivieren.
En achteloos doden.
En sterven en doden
en sterven.

Aarde. Deze.
Enig denkbare.
Rond en blauw in de ruimte.
Met zon, maan en sterren,
seizoenen, rivieren,
rivieren die stromen naar zee.

Muzikale ondersteuning 'Aarde deze'

TAFELGEBED

Hoewel al jaren weg,
bleef je hier toch.
Soms was je een herinnering
die binnenin in leven bleef,
soms was je nergens want
het duister ingegaan,
van ons vandaan.

HUISLITURGIE 21/6/2020

**Wij delen zijn woorden,
wij delen zijn brood,
wij noemen ons één.
Wij drinken zijn dagen
en voelen zijn leven
als wijn in ons bloed.**

Hoe wij hier staan
omdat we willen denken
aan hoe jij er was,
we willen zijn als jij,
met jou erbij en ons aaneen.

Wij zijn hier echt,
we denken jou
we delen woorden,
zeggen brood
en even zijn wij samen één.

Daarom steeds weer
in dankbaarheid
een dronk op jou
op ons op straks
als je weer komt –
je bent er al,
want altijd hier
altijd nabij,
altijd bij haar,
bij hem, bij mij.

Muzikale ondersteuning 'Wij noemen ons een'

HUISLITURGIE 21/6/2020

IN DE HEMEL ONZE VADER

In de hemel onze vader
in een hemel die te hoog is –
waarom zijt Gij niet op aarde
hier nu God in mensen vrede?

Zijt Gij God en niet bij machte
moord en doodslag te voorkomen?
Waarom geeft Gij ons de vrijheid
elkaar zinloos te doen lijden?

Scheur de wolken
kom bevrijden.

Plant uw geest in onze harten
zend uw kracht in onze handen
dat wij leren lief te krijgen
onze naaste vriend en vreemde.

Dat wij medicijnen vinden
tegen het ondraaglijk lijden.
Dat de groten dezer aarde
zich bekeren tot de armen.

Dat wij nieuwe wetten maken
om de honger uit te bannen,
dat wij gouden plannen smeden
tot beëindiging van lijden.

Scheur de wolken
kom bevrijden.

Muzikale ondersteuning 'In de hemel Onze Vader'

HUISLITURGIE 21/6/2020

VREDESWENS

Gij Levende eerste en laatste
moeder vader God onspreekbaar
boven onze woorden uit:
zegen uw mensen
die hier nu zijn
en al uw mensen
waar ook ter wereld
doe lichten over ons uw Aangezicht
en geef ons vrede.

Muzikale ondersteuning 'Gij Levende'

VOORBEDEN

Keer U om naar ons toe
keer ons toe naar elkaar.

Muzikale ondersteuning 'Keer U om'

SLOTGEBED

Vrees niet, hij heeft het tegen mij gezegd.
Van alles wat mij
over de zin van het bestaan werd meegedeeld,
is enkel dit woord mij lief geworden.
Ooit, toen ik ten einde raad was,
ooit, toen ik nergens was van schaamte om mijzelf,
en daarvoor,

HUISLITURGIE 21/6/2020

en daarvoor,
en telkens weer,
kwam in een flits van herinnering dat woord tot mij :

“Ik ben de weg.

Ik ben met jou ten einde toe.

Ik zal er zijn.”

Die flitsende herinnering in mij;
dat Zijn woord mij heeft geraakt,
dat ik hem zoeken, vinden, antwoorden kan
als een levende geliefde.

Dat is de zin van m'n bestaan. "

SLOTLIED

De steppe zal bloeien,
de steppe zal lachen en juichen.

De rotsen die staan
vanaf de dagen der schepping
staan vol water, maar dicht –
de rotsen gaan open.

Het water zal stromen,
het water zal tintelen stralen,
dorstigen komen en drinken.

De steppe zal drinken,
de steppe zal bloeien,
de steppe zal lachen en juichen.

De ballingen keren
zij keren met blinkende schoven.

Die gingen in rouw
tot aan de einden der aarde
een voor een, en voorgoed,
die keren in stoeten.

HUISLITURGIE 21/6/2020

Als beken vol water
als beken vol toesnellend water
schieterend omlaag van de bergen.
Met lachen en juichen –
die zaaiden in tranen
die keren met lachen en juichen.

De dode zal leven
de dode zal horen: nu leven.
Ten einde gegaan
en onder stenen bedolven
dode, dode, sta op,
het licht van de morgen.
Een hand zal ons wenken
een stem zal ons roepen: Ik open
hemel en aarde en afgrond.
En wij zullen horen
en wij zullen opstaan
en lachen en juichen en leven.

**Muzikale ondersteuning ‘De steppe zal bloeien’ -Lenny Kuhr – Met hart en ziel
Gedachtenisviering**

Met dank aan

- Annemie Declercq voor tekst, overweging en liedkeuze
- Lieve Boone voor het aanleveren van de muzikale ondersteuning en de liedteksten
- Patrick Delanoeye voor de website

Het ga je goed... en tot volgende week... in het echt!